

Studenti un nefrīta Buddha 学生和玉佛

(Lu Sjuņ 鲁迅)

寂寞空城在，仓皇古董迁。
头儿夸大口，面子靠中坚。

惊扰诨言妄？奔逃只自怜。
所嗟非玉佛，不值一文钱。

(1933 年)

Vientuļa un tukša pilsēta stāv,
Senlietas pārvestas steigā un panikā.
Lielām galvām vēl lielākas mutēs,
Bet seju un godu balsta mugurkauls.

Kā gan satraukumu var saukt par aplamu?
Bēgšana ir tikai pašnožēla.
Ak vai, mēs neesam nefrīta Buddhas,
Un līdz ar to ne plīka graša vērti.

(1933.gads)

Dzejolis rakstīts, atsaucoties uz 1933.gada politiskajiem notikumiem. Galvaspilsētā (toreiz – Beipina, tagad – Beidzjina) bija iebrukusi japāņu armija un Nacionālistu partija – *Guomindan*, cenšoties glābt senos vērtīgos antikvāros priekšmetus, steigā pārveda tos uz Nandzjinas pilsētu, kur vēl bija droši. No Čenguana temļa tika aizvests arī baltās jašmas Buddhas tēls. *Guomindan* ierēdņi īpaši necentās pretoties japāņiem, bet studenti gan gāja demonstrācijās un boikotos, līdz ar to daudzi neapmeklēja mācību iestādes un nepiedalījās eksāmenos. Tādēļ *Guomindan* izdeva rīkojumu, kas aizliedza studentiem piedalīties šādos politiskos pasākumos.

Lu Sjuņ atbalsta studentu aktivitātes un nosoda nacionālistus, ka viņi tikai runā, bet nerīkojas, ka tiem nav mugurkaula un ka viņi zaudējuši savu cieņu un godu (ķīn.seju). Viņš uzsver, ka īstenībā tieši studenti un inteligenti bija tautas mugurkauls, kas aktīvi rīkojās, lai saglabātu seju un aizstāvētu valsti no iebrucējiem, kamēr nacionālisti glēvi bēga.